fire, er meget Mere end en blot Talforskiel; deri ligger i alt Fald Resterne af en Principstrid, der har udfyldt en Række af Udvalgets Møder. Spørgsmaalet er nemlig, om denne Sag, naar tilbørligt Hensyn tages baade til de almindelige Statsinteresser, der knytte sig til den, og til de bethydelige Pengemidler, Staten tilskyder, bør gaae over til at blive en Communalsag — naturligviis under strengt Tilsyn fra Statens Side. Fleertallet er af den Overbeviisning, at Lovudkastet i saa Henseende — og man vil see, at det forsaavidt er conformt med et lignende Forslag, der foreligger med Hensyn til Veivæsenet — er hensigtsmæssigt og principrigtigt, fordi det Anliggende, det omhandler, trods den større almindelige Interesse, det har, dog væsentligt er et localt Anliggende. Det er jo dog først og fremmest de paa Stedet Boende, som ere udsatte for Faren ved Sandflugtens Ødelæggelser, og som derfor ere interesserede i at opretholde Sikkerhedsforanstaltningerne derimod, hvilken Interesse uden Tvivl maa ansees for at være tilstrækkelig stor til at overvinde de smaa Conflicter, der maatte opstaae imellem de Enkeltes Interesser, navnlig med Hensyn til Fredningen, saa at man ikke seer igjennem Fingre med, at Bestyrelsen udøves paa en Maade, der kan blive fordærvelig for Klitvæsenet. Mindretallets Forslag at oprette syv Overklitfogedposter er altsaa i Grunden det Samme som at sige, at i Hovedtrækkene skulle de nuværende Sandflugtscommissairer bibeholdes, og at Ledelsen af denne Sag fremdeles skal blive i Statens Haand. — Jeg troer herved at have motiveret det til § 1 stillede Ændringsforslag.

Jensen: Jeg føler ganske vist min Ubetydelighed ligeoverfor den ærede Ordfører for Fleertallet; men jeg kan forsikkre det ærede Thing, at det ikke er for en Principstrids Skyld, at jeg har stillet mig som Minoritet i denne Sag, men at det er, fordi jeg føler, at jeg i et Forhold, som jeg har levet mig ganske ind i, ikke vilde opfylde min Pligt, naar jeg ikke her stillede mig saaledes. Hvad først angaaer Forslaget om de syv Overklitfogder i de fire Amter, da skal jeg bemærke, at det allerede er en Indskrænkning af det Antal Sandflugtscommissairer, der nu er, idet der saavidt jeg veed, er To i hvert Amt; jeg er enig med det ærede Fleertal i, at det var ønskeligt, at Sagen kunde gaae over til at blive en Communalsag og det jo før, jo heller, fordi jeg i det Hele saa stærkt som Nogen sætter Priis paa den communale Selvstændighed og ønsker, at den maatte blive gjennemført i vort Fædreland; men, at man netop skulde begynde paa dette Punkt med at indføre Reformer, sigtende til den communale Selvstændighed, kan jeg ikke ret forstaae, idet det dog maa anerkjendes, at det dog for en stor Deel endnu er en Statssag og i en Række af Aar vil vedblive at være det, idet Staten maa bidrage en forholdsviis stor Sum hertil. Det er min fulde og faste Overbeviisning, at Sandflugtens Dæmpning og Tilsynet dermed slet ikke kan sammenstilles med Tilsynet med Veiene, saaledes som den ærede Ordfører gjorde. Kommer man paa en Vei og finder en Skade paa Veien, da kan man reise og komme igjen om flere Dage, og finde Skaden paa samme Sted, men det er ikke Tilfældet med Sandflugten. Der kan man komme en Dag og see, at der og der er et aabent Sted, eller at en stor Banke er ifærd med at flytte sig og truer med at blæse ud over Græsgangene og ødelægge disse, og den næste Dag kan Banken være flyttet og ligge paa et andet Sted. Det er ikke Tilfældet med nogen anden Skade, som kan opkomme deels ved Eet og deels ved Andet. Jeg har derfor ikke kunnet frigjøre mig for den Tanke, at det er forbundet med stor Fare for dette vigtige Statsanliggende, at man saaledes med Eet vil overgive det til communal Bestyrelse. Jeg har, saaledes som jeg ogsaa har udtalt i Betænkningen, al Agtelse for Sognefoerstanderskaberne og de communale Indretninger overhovedet, men jeg kjender ogsaa for meget til, hvad der er gaaet ifvang ved Tilsynet med Klitterne og Tilsynet med Klitfogederne, og jeg veed, at det er meget vanskeligt — jeg har selv havt Prøver derpaa — at bryde gammel Slendrian; man kan ikke strax med Eet ved en Lov faae Bugt med den gamle traditionelle Tilstand. Det gaaer efter min Mening ikke an saaledes at troe, at det i Communerne er saa let at træffe Mænd, der ville være saa aldeles selvstændige, at de ikke ville